

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1055 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502

✉: titkarsag@repate.hu

🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/75/2017/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

255/2017. (XI. 9.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület panaszos¹ jogi képviselője útján 2017. február 11-én előterjesztett **panaszát** a 2017. november 9-én megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedés foganatosító szerv–T. Rendőrkapitányság– vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben csekély fokú alapjogsértés történt.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A jogi képviselő postai levélben terjesztette elő beadványát, amelyben a panaszos T. Rendőrkapitányság (továbbiakban: illetékes rendőrkapitányság/rendőri szerv) 2017. február 3-án foganatosított előállítást és annak egyes körülményes kifogásolta.

I.

1) A V. Zrt.-nél alkalmazásban álló panaszos a fenti napon a délelőtti órákban kollégájával, M. J. egy új ügyfélnél, H. L. végeztek szolgáltatás bekötést és telepítést a [cím] alatt. Minden rendben ment, végeztek az ügyfélnél és folytatták a napi munkát. Aznap a délutáni órákban az ügyfél felesége/élettársa felkereste a cég ügyfélszolgálatát, ahol közölte, hogy délelőtt, miután náluk szereltek, eltűnt a férje/élettársa pénztárcája és biztos a panaszos és kollégája vitték el, és felszólította őket, hogy adják vissza. Tájékoztatták a hölgyet, hogy ilyenről szó sincs, nem vittek el semmilyen pénztárcát. Ekkor a hölgy közölte, hogy mindegy, a férje/élettársa éppen a rendőrségen van feljelentést tenni.

2017. február 3. napján a reggeli órákban a panaszos a kollégájával szintén egy ügyfélnél voltak, amikor 8 óra 19 perc körül Ny. Á. es kolléganő kereste őket telefonon, hogy a T. Rendőrkapitányságról hívták az imént a rendőrök. A kolléganő tájékoztatása szerint a

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

rendőrök értük akarnak menni, állításuk szerint jobban teszik, ha visszamennek az ügyfélszolgálatra, mert különben az ügyféltől fogják őket elvinni. Az ügyfélnél még befejezték a félbe nem hagyható munkarészt és 9 óra 9 perckor értek vissza az ügyfélszolgálatra. Nagyjából 9 óra 20 perckor érkezett az ügyfélszolgálatra 3 civil ruhás férfi, akikről később kiderült, hogy ők azok a rendőrök, akik értük érkeztek. A rendőrök bementek az ügyfélszolgálatra és a panaszoszt és kollégáját keresték. A panaszos éppen az előtérben tartózkodott, de mivel a rendőrök civil ruhát viseltek, nem tudta beazonosítani őket. *M. J.* a mosdóban volt. A rendőrök egyből nem találtak meg őket, ezért meg is jegyezték, hogy biztos most tartanak „taktikai megbeszélést”. Amikor *M. J.* kijött a mosdóból és a panaszoshoz lépett, az ügyfélszolgálatos mutatta a rendőröknek, hogy ott vannak.

Ekkor a rendőrök hozzájuk léptek, az egyikük mutatta az igazolványát és megkérdezte, hogy tudják-e, e miért vannak itt. A panaszos és kollégája azt felelték, hogy sejtik. (Feltételezték, hogy az előző napi pénztárca eltűnésről lehet szó, de ezt a rendőrök konkrétan nem mondták és így ők sem kérdeztek rá.) A rendőrök közölték, hogy velük kell menniük a kapitányságra. Ezt követően egy civil autóba ültették őket hátra, így indultak el öten, kerék csikorgatva a mintegy 100 méterre lévő kapitányságra. A rendőrök a kocsiban nem mondtak semmit, de érezhető volt, hogy feszült a hangulat. Pillanatok alatt az illetékes rendőrkapitányságon voltak.

Épphogy kiszálltak, megszólalt a panaszos telefonja, ezért megkérdezte, hogy felveheti-e. Erre az egyik rendőr azt mondta, hogy nem veheti fel, felszólította, hogy azonnal kapcsolja ki a készüléket, *J.-nak* is szoltak, hogy ő is kapcsolja ki a mobilját. Ezt követően bementek a kapun, majd bevitték a panaszoszt az épület jobb oldalán található helyiségbe. Míg kollégáját valahova bevitték, a panaszoszt leültettek egy székre.

Ezt követően pár perc telhetett el, mikor szoltak, hogy átviszik a panaszoszt egy másik helyiségbe és ki fogják hallgatni. Az épület jobb oldalán bevitték egy helyiségbe és azt mondták, hogy itt kell addig maradnia, amíg *J.* kihallgatják, mert „egyszerre nem tudnak kétfelé szakadni”. Olyan 9 óra 30-40 perc körül lehetett. Egy székre kipakoltatták vele a zsebeiben lévő tárgyakat, mondták, hogy vegye le a kabátját, a sapkáját, az övét és a cipőfűzőjét is rakja le. Ezután megmotozták. A helyiségben volt egy rácsokkal elválasztott, ablaktalan rész, oda zárták be a panaszoszt. Később tudta meg, hogy ez az előállító helyiség. Mivel azt mondták, hogy őt azért zárják ide, mivel először a kollégáját hallgatják ki, kérdezte, hogy meddig fog tartani a kihallgatás, mire a rendőr azt válaszolta, hogy 8+4 órát tarthatják itt. A panaszos kérte, hogy a terhes feleségének had telefonáljon haza, hogy nem biztos, hogy időben haza érkezik, de ezt a kérését elutasították.

Kb. fél órával később megjelent két rendőr, akik kivitték az udvarra és kérdezgetni kezdték a panaszoszt: vannak-e anyagi gondjai, vagy a *J.*; szüksége van-e most valamelyiküknek pénzre, a panaszos vallja be, hogy ő volt, mert akkor nem fog bíróságig jutni a dolog. A panaszos mondta, hogy neki és *J.* sincsenek anyagi gondjai és én nem lopott el semmit. Erre azt mondták, hogy ha nem a panaszos volt, akkor a *J.* volt, mert valakinek lennie kellett. A panaszos mondta, hogy biztos, hogy nem ők voltak. Mondtak olyat is, hogy a kihallgatást követően házkutatás és hazugságvizsgálat is lesz, ami fél millióba fog kerülni neki. A panaszos továbbra is csak azt mondta, hogy nem ők lopták el a tárcát. Ez után mondták, hogy akkor menjen vissza a rácsos helyiségbe és gondolkodjon.

Nagyjából 10 óra 30 perc felé jött egy rendőr, aki mondta, hogy ő fogja kihallgatni a panaszoszt. Mondták azt is, hogy visszaveheti a cuccait is. Ezt követően az épület bal oldalába mentek és elkezdődött a kihallgatás, ahol a panaszoszal nem közölték, hogy milyen minőségben (tanúként) hallgatják ki. A kihallgatás során a rendőr az ügyfélnél történetekről

kérdezte a panaszost. Azt, hogy tanúként hallgatják ki, abból tudta csak meg, hogy időközben megérkezett a munkáltatója által intézett ügyvéd, és ekkor mondta a kihallgatást végző nyomozó, hogy „minek ide ügyvéd, csak tanúként hallgatják ki”.

A kihallgatás végén bejött a szobába egy rendőr, aki mondta, hogy előkerült a pénztárca, így zárják rövide a dolgot, nem lesz házkutatás sem.

A jogi képviselő a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) előállításra vonatkozó (33.§ (1)-(2) bekezdéseire hivatkozással indokolta a panaszos előállításának jogszerűtlenségét, ugyanis álláspontja szerint a fentiekben vázolt történeti tényállást egybevetve a hivatkozott jogszabályhelyekben írtakkal, a panaszos esetében fel sem merülhetett az előállítás szükségessége. A nyomozóhatósággal mindvégig együttműködött, az előállításra okot nem adott.

A jogi képviselő kérte, hogy ügyében a Testület folytassa le vizsgálatát, majd ezt követően a panaszt elbírálásra továbbítsa az Országos Rendőrfőkapitánynak.

A jogi képviselő csatolta a meghatalmazását, amely a Testület és rendőrségi előtti panasz eljárásban történő képviseletre terjed ki, valamint mellékeltek az előállítás időtartamáról kiállított igazolást is, amelyet a Testület a többi rendőrségi irattal együtt, jelen állásfoglalás II. részében ismertet.

2) A Testület hatáskörére és eljárására vonatkozó tájékoztatását követően a jogi képviselő 2017. február 24-én panasz-kiegészítést terjesztett elő, amelyben kérte, hogy a Testület szíveskedjen beszerezni az ügy alapjául szolgáló, büntetőügy megindítását eredményező feljelentést, mivel annak ismerete elengedhetetlen az ügy szempontjából.

A jogi képviselő továbbá a Testület felhívására nyilatkozott a Testület anonimizált formában történő közzétételére, valamint a súlyos alapjogsérelem hiányában a panasz intézkedést foganatosító rendőrkapitánysághoz történő áttételére vonatkozóan.

II.

A Testület az ügy érdemi vizsgálata, a tényállás pontosabb megismerése érdekében felvilágosítást kért az ORFK Ellenőrzési Szolgálatán keresztül az illetékes rendőri szervtől, valamint megküldeni kérte az ügygel kapcsolatos rendőrségi dokumentumokat és a konkrét kérdésekkel kapcsolatban a rendőrség álláspontját. A rendelkezésre bocsátott iratokból az alábbi releváns tények voltak megállapíthatóak.

1) Az előállítás végrehajtásáról szóló jelentés szerint a panaszost Rtv. 29. § (1) bekezdése alapján igazoltatták, az Rtv. 31.§ (1) bekezdése alapján átvizsgálták, illetve mint bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható személyt, a 33. (2) bekezdés b) pontja alapján előállították. A személyi szabadság korlátozásának helye (az utcán): 2890 T., Alkotmány u. 4. szám. Az intézkedés során kényszerítő eszközt nem alkalmaztak.

Az intézkedés alapjául szolgáló esemény rövid leírása a következőket rögzítette.

A fenti számban folytatott ügyben a feljelentő által elmondottak alapján a panaszos bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható, közöltem vele, hogy előállítják a rendőrkapitányságra, melyet ő megérteti és tudomásul vett. Az intézkedés alá vont személy mindvégig együttműködő magatartást tanúsított, ezért vele szemben kényszerítő eszközt nem

alkalmaztak. A rendőrkapitányságon további nyomozati cselekmények kerültek végrehajtásra.

A jelentést az intézkedést foganatosító K. J. c. r törzsőrmester és K. P. c. r. írta alá.

Az Rtv. 33. § (4) bekezdés alapján az előállítás okáról a tájékoztató, valamint az előállítás idejéről szóló igazolás kiadásra került, az előállítás oka 12 óra 25 perckor megszűnt, ekkor a panaszoszt szabadon bocsátották.

A jelentés mellékletét képező parancsnoki kivizsgálás szerint a fenti intézkedések jogszerűek, szakszerűek és arányosak voltak.

2) Az előállítás időtartamáról kiállított igazolás szerint a panaszos előállítása az Rtv. 33. § bekezdés 2017. február 3-án 9 óra 20 perctől 2017. február 3-án 12 óra 25 percig tartott. A panaszos nyilatkozata szerint az előállítás időtartama alatt sérülése, illetve panasa nem keletkezett. A dokumentumot a panaszos kézjegyével ellátta.

3) Az előállítás során megtett panaszosi nyilatkozatok szerint a panaszos a jogorvoslati jogaira vonatkozó (Rtv. 92-93.§-ai) tájékoztatást megkapta, a védelemhez való jog gyakorlására vonatkozó közlés megtörtént, hozzátartozó/képviselő kiértesítését nem kérte, az előállítás okáról és várható időtartamáról szóló tájékoztatást szóban megkapta, az igazolást átvette, 5 órát meghaladó fogva tartása esetére élelmezést nem kért, betegségben nem szenved, sérülése nem keletkezett, orvosi ellátásban nem részesült.

A nyilatkozatokat a panaszos a lap alján kézjegyével ellátta. A nyilatkozat kitöltésének időpontja nem került feltüntetésre.

4) A panaszos külön lapon aláírásával tanúsította, hogy az előállított/elővezetett személy jogairól, kötelezettségeiről, valamint az előállító helyiség rendjéről szóló tájékoztatót átvette.

5) A rendőri szerv megküldte a sértett feljelentéséről 2017. február 2-án 16 óra 18 perckor felvett jegyzőkönyvet.

A sértett vallomásaiban előadta, hogy a [cím] lakóházban él albérletben a menyasszonyával, A. D. és az ő lányával. 2017. február 2-án 10 óra 41 perckor érkeztek meg a fenti cím alatti albérletükhöz a V. Kft. munkatársai, hogy beszereljék és aktiválják az új internet és tévészoolgáltatást. A V. munkatársai ketten voltak. Egyikőjük vékony testalkatú, mosolygós, hosszúkás arcformájú, kb. 175 cm magas férfi volt. A másik köpcös testalkatú, 175 cm magas férfi volt, aki nem volt olyan bőbeszédű, mint a kollégája.

A munkát a hálósobában kezdték és kb. 5 perce dolgozhattak, amikor a sértett észlelte, hogy megjött az egyik futárszolgálat autója. A menyasszonya lányának érkezett csomagja, amit ő átvett a bejárat ajtajánál. Kifizette a futárnak a csomagot, készpénzben, kb. 10 000 forintot. Amíg ő fizetett, a két szerelő mögötte áll kb. 3-4 méterre, látva, hogy ő fizet. Miután átvette a csomagot, azt a pénztárcájával együtt letette a konyhába. A csomagot a konyhapultra tette, a pénztárcáját pedig a laptopja mellé az ebédlőasztalra. Ekkor látta utoljára a pénztárcáját. Miután lepakolt, segített a két szerelőnek. A vékonyabb férfi a padláson volt és ott dolgozott a vezetékekkel, amíg ő a köpcös testalkatú férfival a nappaliban tartózkodott. Ez a két helyiség kb. 30 méterre van egymástól, nem lehet rálátni az egyikről a másikra. A sovány férfi nem volt fent mindvégig, néha lejt a földszintre kábelekért, szerszámokért. A köpcös sem volt végig mellette, mert 11 óra 15 perckor felhívta a sértettet a könyvelője, és amíg beszéltek, ő 4-5 percre félrevonult, a folyosón járkált.

A V. munkatársa kb. 1 órát töltöttek a házban és miután elvégezték a feladatukat, kb. 11 óra 40 perckor elmentek. Az ajtót kulcsra zárta mögöttük. Arra a nyomozói kérdésre, hogy a pénztárca ekkor még az ebédlőasztalon volt-e, a sértett nem tudott válaszolni, annyit felelt, hogy nem tudja, mert nem nézett oda. Miután elmentek a szerelők, a sértett a routert próbálgatta, a nappaliban állítgatta a csatornákat, nézte a tévét. Főleg a hálóban volt, mert sokat bütykölt a routerrel. A hálószooba a bejárati ajtó mellett van, ezért észrevette volna, ha valaki bejött volna, viszont mivel kulcsra volt zárva a bejárati ajtó, ez nem történhetett meg. A házban minden ablak és a kapu felőli másik bejárati ajtó is zárva volt. A sértett T. akart menni a délután, ezért 15 óra előtt tíz perccel elment tusolni, majd felöltözött, magához vette a telefonját és a kulcsait. A pénztárcát is magával akarta vinni, de azt nem találta az ebédlőasztalon, ahol utoljára hagyta. Van a házban három-négy hely, ahova le szokta rakni, úgyhogy megnézte, hátha nem oda tette véletlenül. Mindeközben 100%-ig biztos volt benne hogy az ebédlőasztalon hagyta a pénztárcát. Kb. negyed órát kutatott, amíg megbizonyosodott róla, hogy a pénztárcája eltűnt, feltehetően valaki ellopta azt.

A pénztárca fekete színű bőr kinyitható férfi tárca volt. Márkája nem volt, körülbelül egy éve kaphatta ajándékba, maximum 10 000 forint lehetett az értéke. A pénztárcában az alábbi tárgyak voltak, amikor eltűnt: 300 000.- Ft készpénz, személyi igazolvány, lakcímkártya, TAJ kártya, adóazonosító kártya, első számú bankkártya, kettes számú egyéni vállalkozói bankkártya, forgalmi engedély.

A nyomozói kérdésre, hogy térfigyelő kamera működik-e a házban, a sértett elmondta, hogy sajnos nincsen ilyen berendezésük. A kérdésre, hogy 10 óra 40 perc (szerelők érkezése) és 15 óra közötti időben egyedül tartózkodott-e otthon, elmondta, hogy igen, egyedül ő volt otthon.

A sértett kérte az eljárás megindítását, az elkövető felkutatását, felelősségre vonását, az okozott kár megtérítését.

6) A Bünyügyi Osztály vezetője 2017. február 2-án kelt feljegyzésében a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 370.§ (3) bekezdés b) pontjának ba) alpontjába ütköző és a (2) kezdés b) pontjának be) alpontja szerint minősülő kisebb értékre egy vagy több közokirat, magánokirat, készpénz-helyettesítő fizetőeszköz egyidejű elvételével elkövetett lopás büntett gyanúja miatt nyomozást rendelt el.

7) Folytatólagos kihallgatása alkalmával a sértett 2017. február 3-án 12 óra 2 perces kezdettel az alábbi feljelentés-kiegészítést adta elő

A mai napon 11 óra 50 perc körüli időben otthonában ellenőrizte a postaládát, amikor észrevette azt, hogy abban van a fekete színű bőr pénztárca. A postaláda zárt rendszerű, abba nem lát bele, csak akkor, ha kinyitja annak ajtaját. A pénztárcát kinyitva látta, hogy abban hiánytalanul megvolt minden.

8) Az eredeti feljelentés és e jegyzőkönyv tartalmának ismertetésével a Bünyügyi Osztály állományába tartozó H. Cs. r. főörzsőrmester –a büntetőeljárás megszüntetésére tett javaslattal - külön jelentést készített, amely a Testület az ismétlések elkerülése miatt nem ismertet külön.

9) Az illetékes rendőrkapitányságon a panaszost előállításakor tanúként hallgatták ki, amely az erről készült jegyzőkönyv tanúsága szerint 2017. február 3-án 10 óra 23 perckor vette kezdetét.

A panaszos előadta, hogy azért érkeztek a sértett címén található családi házhoz, hogy mint új ügyfélnek telepítsék a cégük 1 db internet és 2 db tévé csomagját. Az új ügyfél - egy nagydarab férfi- nyitott nekik ajtót, és ahogy beléptek a családi házba, a jobb oldali hálósobában megkezdtek a munkát. A hálósobában kb. egy métert mentek be, ahol az ügyfél vagy a kolléga elhúzott egy kis szekrényt, mivel az mögött volt a csatlakozó. Ezen a helyen méréseket végeztek, kb. 10 percet lehettek itt. Ez idő alatt kicsomagolták és felszerelték a modemet és a digitális box-ot.

Amíg M. J. kollégája a hálósobában szerelt, a panaszos átment az ügyféllel a másik helységbe, hogy megmutassa, hol van a másik tévé készülék. Egy folyosón mentek végig és annak a végén bal kéz felől egy társalgószerű helységben volt a készülék. Itt kb. 1 percet töltött az ügyféllel, majd az ügyféllel együtt visszament a hálósobába ahol a kollégája dolgozott. Az ügyfél is jelen volt a hálóban. Pár perccel később érkezett egy futár, aki csomagot hozott az ügyfélnek. A panaszos hallotta, ahogy az ügyfél kérdezi: tartozik-e valamivel? A futár mondta, hogy igen. Talán kb. 10 000 Ft-ot kellett fizetni a csomagért. A panaszos mindeközben a hálósobában volt kollégájával és szereltek. A pénz átadás-átvételét nem látta, nem is foglalkozott a futárral az érkezését követően, dolgoztak tovább. A nyomozó kérdésére, hogy látta-e hogy az ügyfél hova ment, mit csinált miután a futár elment, a panaszos elmondta, hogy nem látta, még csak a csomagot se látott a kezében, így nem tudja, hogy hová tette le.

A kérdésre, hogy a panaszos hallotta-e, hogy az ügyfél kulcsra zárja a bejárati ajtót, miután elment a futár, a panaszos elmondta, hogy nem emlékszik, hogy hallotta e, de biztos, hogy kulcsra zárta, mivel pár perc múlva a panaszosnak ki kellett mennie az utcán parkoló kocsához, hogy létrát hozzon be. A panaszos megkérdezte az ügyfelet, hogy ki tud e menni, mire ő mondta, hogy ő majd kiengedi, mert az ajtó be van zárva. Így is történt. A létra ahhoz kellett, hogy a kolléga fel tudjon menni vele a padlásra. Végül még egyszer ki kellett mennie egy hosszabb létráért, ekkor az ajtó már nem volt kulcsra zárva, csak csukva. A medencés helységben helyezte el a létrát és a kollégája azon felmászva jutott a padlástérbe. A panaszos az ügyféllel átment a leghátsó helységbe, ahol csak egy tévé vételi hely volt. Ez 11 óra 1 perckor volt. Azért emlékszik erre ennyire pontosan, mert ekkor hívta fel a padláson lévő kollégát és a felmerült problémákat vitatták meg. 9 perc 59 másodpercet beszéltek, ez idő alatt az ügyfél folyamatosan jelen volt, a kolléga pedig végig a padláson tartózkodott.

A telefont 11 óra 11 perckor tették le, mert a kolléga 30 méter kábelt kért. Ekkor a panaszos elindult a kocsához, az ügyfél pedig ment mögötte. Nem tudja, hogy meddig kísérte, de a bejárati ajtón egyedül ment ki a panaszos. Az ajtó zárt állapotban volt, de kulccsal nem volt bezárva, mert egyedül ki tudott menni. A panaszos a kábellel visszament a házba, a medencés helységbe, hogy feladja a kábelt. Ez idő alatt az ügyfél valahol a hálósoba környékén tartózkodhatott. Miután feladta a kábelt, a kollégája kb. 8 percig dolgozott a padláson, ez idő alatt a panaszos az ügyféllel a társalgóba ment, ott várta a kollégája hívását, megmért valamit.

11 óra 19 perckor hívta őt a kolléga és összesen 56 másodpercet beszéltek, megmért, amit a kollégája kért, majd miután látták, hogy minden rendben, az ügyféllel együtt visszamentek a medencés helységbe, hogy segítsenek a kollégának lejönni a létrán. A létrát összeszerelték és kijöttek, a létrát lerakták a folyosóra, mert ott volt neki elég hely. Utána mindhárman átmentek a leghátsó helységbe, ahol a tévé készüléknél szereltek, kábeleket dugdostak, és az ügyfél is jelen volt, segített bekapcsolni a tévét. Innen indultak hárman kifelé a házból, mivel minden munkát elvégeztek. A létránál megálltak, hogy felvegyék, majd innen egyenesen a bejárati ajtóhoz mentek. Közben a routerről beszélgettek. A panaszos kollégája ment elől, a panaszos mögötte a létrával, az ügyfél leghátul. Az ajtót kolléga nyitotta és kimentek a

házból. Elkészöntek az ügyféltől, elpakolták a szerszámainkat és 11 óra 33 perckor elindultak az autóval vissza az irodába.

A kérdésre, hogy az eltűnt pénztárcát látta-e a panaszos, vagy, hogy valaki más elteszi, a panaszos egyértelmű nemmel felelt. Szintén kérdésre elmondta, hogy egyszer hagyta magára az ügyfél, telefonálni ment, de akkor is ott volt a közelben, mert hallani lehetett a hangját.

10) A Bünygyi Osztály vezetője 2017. február 3-án hozott határozatot a 6) pontban részletezett büntetőeljárás megszüntetéséről. A megszüntetés oka a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban: Be.) 190.§ (1), valamint a (2) bekezdés első mondatában foglalt rendelkezés volt (a cselekmény nem bűncselekmény).

Az indoklás szerint a sértett 2017. február 3-án megjelent a hatóságuk előtt és előadta, hogy az eltűnt pénztárca hiánytalanul előkerült, elmondása szerint azt el is hagyhatta, tehát a megtaláló személy a rendelkezésére álló 8 napon belül visszaszolgáltatta a tulajdonosnak, így bűncselekmény nem valósult meg.

11) A Testület intézkedésre vonatkozó kérdéseinek megválaszolása érdekében az intézkedéssel érintett rendőrök jelentést készítettek. Az ügy előadójának, K. J. c. r. törzsőrmester 2017. április 3-án kelt jelentése az alábbiakról számol be.

A ***/2017. bü. számon 2017.február 3-án bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt 2 fő került előállításra, a rendőrkapitányságra, nevezetesen M. J. és a panaszos.

A sértett H. L. feljelentést Sz. R. r. hadnagy vette fel, 2017. február 2-án 16 óra körüli időben. A feljelentés szerint a pénztárcáját akkor tulajdonították el, amikor két, V. Zrt. alkalmazásában álló személy a lakásában tartózkodott. Ennél fogva alapos volt a gyanú afelől, hogy a két dolgozó férfi követte el a pénztárcalopást. Másnap telefonon K. P. r c. r. zászlós felvette a kapcsolatot a V. Zrt. ügyfélszolgálatával és elmondta, hogy fent nevezett két személyt a rendőrkapitányságról keresik, és megkérdezte, hogy nevezett személyek hol tartózkodnak jelenleg. A c. r. zászlós ekkor annyit közölte a telefonban, hogy szóljon nekik, értük mennek az ügyfélszolgálatra. 2017.február 3-án 9 órakor megjelentek személyesen az ügyfélszolgálatánál, [cím] előtt. A két férfi már várta őket, elmondták, hogy tudják, miért keresik őket, mert a tegnapi nap folyamán a sértett kereste őket. A jelentést író közölte mindkét féllel, hogy a rendőrkapitányságról jöttek és mivel a rendelkezésre álló adatok alapján bűncselekmény elkövetésével gyanúsíthatóak, ezért további nyomozati cselekmények elvégzése céljából előállítja őket a T. Rendőrkapitányságra.

Az előállítást K. P. és D. L. c. r.zászlósok és a jelentést író hajtotta végre.

Az előállításukra azért volt szükség, hogy a késedelmes intézkedés ne adjon lehetőséget a bizonyíték eltüntetésére, vagy az összebeszélés lehetőségére, így a lassú, nehézkes idézés szöbe sem jöhetett. Mivel mindkét személyt személyi szabadságában korlátozta és a nyomozás eredményességére veszéllyel járt volna, ezért felszólította őket, hogy kapcsolják ki telefonjaikat. Szükségesnek tartotta a telefon kikapcsolását, hogy ne tudjanak összebeszélni, vagy más bűntársat értesíteni. Az intézkedés alá vont személyek együttműködőek voltak, ezért velük szemben kényszerítő eszköz, testi kényszer vagy bilincs nem került alkalmazásra.

A rendőrkapitányságra beérve a panaszos az előállítóban került elhelyezésre, míg M. J. kihallgatását az előállításról szóló dokumentumok elkészítését követően azonnal megkezdte a

c. r. törzsőrmester. A panaszos nem kérte, hogy az előállításáról bárkit is értesítsenek. A panaszos az előállítóban került elhelyezésre a biztonságos őrzés miatt, addig, míg a kihallgatására sor nem került.

M. J. kihallgatását követően sz. lakcímén házkutatást foganatosítottak. Az eljárási cselekmény lefolytatása során bűncselekményből származó dolog nem került elő.

A rendőrkapitányságra visszaérve a jelentést író kb. 11 óra 50 perc körüli időben értesítette a feljelentő H. L., hogy a pénztárcát megtalálta a benne lévő pénzzel és okmányokkal a postaládájában. Mindez idő alatt a jelentést író kollégája, Sz. R. r. hadnagy a panaszos tanúkihallgatását foganatosította. Ezt követően jelent meg rendőrkapitányságon a V. Zrt. -t képviselő ügyvéd, akivel közölte, hogy mindkét személy tanúként került kihallgatásra, illetve, hogy a panaszos kihallgatása még folyamatban van, ha szeretne, akkor azon még részt vehet. Elmondta továbbá azt is az ügyvéd úrnak, hogy a sértett már behozta pénztárcáját, hogy megtalálta hiánytalanul. Közölte vele azt is, hogy M. J. már szabadon bocsátották.

Tekintettel arra, hogy a panaszos kihallgatása alatt az eltulajdonított pénztárca megkerült, ezért az ő lakcímén házkutatásra már nem került sor. A fenti számú bűnügy ezt követően Be. 190.§ (1) bekezdésének a) pontja alapján megszüntetésre került.

12) D. L. c. r. zászlós a 11)-es pontban ismertetett jelentéshez képest annyi többlet információt rögzített, hogy az ügyfélszolgálatra való érkezésüket követően K. J. c. r. törzsőrmester közölte az intézkedés alá vont személyekkel, hogy honnan érkeztek, mindannyian felmutatták szolgálati igazolványukat, közölték nevüket, rendfokozatukat, valamint az intézkedés célját, azaz, hogy a rendelkezésre álló információk alapján bűncselekmény elkövetésével gyanúsíthatóak, ezért előállítják őket a rendőrkapitányságra. A jelentést író álláspontja szerint az előállítás késedelmessége az intézkedés eredményességét veszélyeztette volna.

13) K. P. c. r. zászlós 2017. február 3-án kelt jelentése, illetve Sz. R. r. hadnagy 2017. április 5-én kelt jelentése az eddigiekhez képest nem rögzít új információt, ezért e jelentések ismertetésétől a Testület eltekint.

14) Az illetékes megyei rendőrfőkapitány az alábbiakról tájékoztatta az Ellenőrzési Szolgálat vezetőjét. (A Testület szintén csak az eddigiekhez képest új információkat ismerteti.)

Az intézkedés jogalapjának és céljának helyszíni közlésével kapcsolatban az átirat azt rögzítette, hogy közölték a két személlyel, hogy a T. Rendőrkapitányságra kerülnek előállításra. Nevezettek már előzőleg értesítve lettek az ügyfélszolgálaton keresztül, hogy milyen ügyből kifolyólag keresik őket a rendőrök. Sőt előzőeken megkérték őket, hogy fáradjanak be az ügyfélszolgálatra a V. Zrt., mint munkáltató érdekeit (hírnevét) is figyelembe véve.

A Testület kérte, hogy amennyiben nem kötelező előállítási ok alapján állították elő a panaszost, akkor tájékoztassák az előadó testületi tagot arról, hogy milyen indokok alapján döntöttek az előállítás mellett az idézés helyett. Az átirat ezzel kapcsolatban azt tartalmazza, hogy a T. Rendőrkapitányság véleménye szerint jogilag nem értelmezhető a „kötelező előállítási ok”. Az előállítás - ahogy a Rtv. is megfogalmazza - olyan lehetőség, amely mellett a rendőr akkor dönt, ha az adott körülmények és a nyomozás érdekei ezt szükségesség teszik. Kötelező jelleggel fogalmazza meg az Rtv. az elfogást, mely során szintén az illetékes szerv

elé állítja az intézkedés alá vont személyt, melyet az Rtv. 33. § (1) bekezdésében ír le a törvény.

Jelen esetben azért került sor előállításra, mivel annak elmaradása egyértelműen a nyomozás eredményességét veszélyeztette volna, nevezetesen az összebeszélés vagy bizonyíték eltüntetésével, esetleg a tanú, sértett befolyásolásával. Az idézés, mint egy nagyobb időintervallumot magába foglaló cselekmény, igen nagy késedelemmel járt volna, az előbb felsoroltak által veszélyeztetve az eljárást.

A panaszost előállító helyiségbe helyezték 9 óra 35 perctől 10 óra 15 percig, mivel a társa kihallgatása alatt másként nem volt biztosítható a panaszos biztonságos őrzése.

A panaszos előállításának időtartama alatt a kihallgatását fogatosították.

III.

1) A Testület a panaszbeadványban foglaltak kapcsán elsőként azt értékelte, hogy a hatásköri szabályai a sérelmezett események vizsgálatát mennyiben teszik lehetővé.

A panaszbeadvány kihallgatásra, annak során a törvényi figyelmeztetések elmulasztására, a vallomástétel módjára, továbbá a bizonyítékok értékelésére vonatkozó részei tekintetében a Testület az alábbi megállapításokat teszi.

A Testület hatáskörét az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése határozza meg. Eszerint: az, akinek az Rtv. IV., V. és VI. Fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette – választása szerint – panasszal fordulhat az intézkedést fogatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálják el. Ezen rendelkezés alapján a Testület hatáskörébe kizárólag rendőri intézkedések és mulasztások tartoznak, azok közül is csak azok, amelyek az Rtv. felsorolt fejezeteinek alkalmazásával összefüggésben merülnek fel.

A Testület hatáskörébe az Rtv. idézett rendelkezése alapján ugyanakkor kizárólag azon rendőri intézkedések és mulasztások tartoznak, melyek az Rtv. IV., V. és VI. Fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri feladatok és utasítások teljesítésének kötelezettsége, azok megsértése vagy annak elmulasztása (pl. intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség),
- a rendőri intézkedés vagy annak elmulasztása, illetőleg törvényessége (pl. igazoltatás, ruházat- csomag- jármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, idegenrendészeti intézkedés, intézkedés magánlakásban, közlekedésrendészeti intézkedés),
- a kényszerítő eszköz alkalmazása és törvényessége (pl. testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, útzár, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás),

esetén van lehetősége eljárni és az adott intézkedést vagy cselekményt vizsgálni, abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

a) A beadványban a panaszos és jogi képviselője sérelmezte, hogy nem közölték a panaszossal, hogy milyen minőségben (tanúként) hallgatják ki.

A tanú kihallgatásának szabályait a Be. 85-88.§-ai tartalmazzák. A Be. VII. Fejezete tartalmazza a bizonyítás szabályait. A terhelt vallomásával összefüggésben a Be. 85. §-ának (3) bekezdése tartalmazza, hogy a tanút a kihallgatásának megkezdésekor mire kell figyelmeztetni. Szintén a bizonyításra vonatkozó szabályok között, a bizonyítás törvényességéről szóló, 77. § (2) bekezdése mondja ki, hogy a bizonyítási cselekmények végzésekor – egyebek mellett – az emberi méltóságot tiszteletben kell tartani; míg a Be. 78. §-ának (4) bekezdése mondja ki, hogy nem értékelhető bizonyítékként az olyan bizonyítási eszközből származó tény, amelyet [...] a nyomozó hatóság bűncselekmény útján, más tiltott módon vagy a résztvevők eljárási jogainak lényeges korlátozásával szerzett meg. Végül a Testület utal rá, hogy a védelemhez való jog mint a büntetőeljárás egyik alapelve az „Alapvető rendelkezések” között található, a Be. 5. §-a rögzíti.

A felsoroltak büntetőeljárási cselekmények. Testület – hatáskörének hiányában – nem jogosult a rendőrség, mint nyomozó hatóság cselekményeinek felül bírálata.

b) A panaszbeadvány szerint a panaszosra a rendőrök próbáltak nyomást gyakorolni, hogy vallja be, hogy ő követte el a bűncselekményt, valamint azzal fenyegetőztek, hogy a házkutatás és hazugságvizsgálat fél millió forintjába fog kerülni a panaszosnak. A Testület ezzel összefüggésben utal a Btk. XXVIII. Fejezetére, amely a hivatali bűncselekményeket tartalmazza. A Btk. 303. §-a tartalmazza a kényszervallatás tényállását. Amennyiben a panaszos vagy jogi képviselője feljelentést kíván tenni, úgy azt a Be. és a Btk. rendelkezései alapján, ez elévülési időn belül jogosultak megtenni.

Tekintettel a fentiekben kifejtettekre a Testület hatáskörének hiányára figyelemmel nem vizsgálhatta felül a panaszossal szemben foganatosított büntetőeljárási, illetve bizonyítási cselekményeket, illetve nem foglalhatott állást a panaszos kihallgatását végző rendőrök büntetőjogi felelősségével kapcsolatban.

IV.

Ugyanakkor a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – vizsgálata tárgyává tette a panaszos előállítását, a telefonhasználat korlátozását és a kiértékeléssel kapcsolatos panaszosi kifogást.

Vizsgálata során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye IV. cikkében foglalt személyi szabadsághoz valamint a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő jogát, az alábbiak szerint.

1) A Testület elsőként az eljáró rendőrök intézkedési kötelezettségét és az előállítás jogszerűségét vizsgálta.

a) A jelentések szerint az ügyben érintett sértett az intézkedést megelőző napon feljelentést tett, miszerint a pénztárcáját akkor tulajdonították el, amikor két, V. Zrt. alkalmazásában álló személy a lakásában tartózkodott. Ennél fogva alapos volt a gyanú afelől, hogy a két dolgozó férfi (a panaszos és kollégája) követte el a pénztárcalopást.

Itt szükséges utalni az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdésére, amely a rendőr intézkedési kötelezettségéről rendelkezik. A hivatkozott jogszabályhely szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak.

A Szolgálati Szabályzat tovább részletezi az intézkedési kötelezettség szabályait. A Szolgálati Szabályzat 8. §-a szerint a rendőr az általa észlelt vagy tudomására jutott és hivatalból üldözendő bűncselekményről – ha az elkövető ismert, annak megjelölésével – feljelentést tesz, vagy ha a nyomozó hatóság tagja, úgy hivatalból megteszi a szükséges intézkedéseket a büntetőeljárás megindítása érdekében. A rendőr a magánindítványra büntethető bűncselekmény észlelése esetén a feljelentés megtételére jogosult kérésére megadja a szükséges felvilágosítást. A Szolgálati Szabályzat 9. §-ának (1) bekezdése azzal egészíti ki a fenti szabályt, hogy a rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy – jogszabály által meghatározott esetekben – helyszíni bírságot szab ki. A szabálysértést észlelő rendőr figyelmeztetést azon szabálysértés esetén alkalmazhat, amely miatt helyszíni bírságot szabhat ki.

A rendőrség előadása alapján felmerülhetett a gyanú, hogy a feljelentésben megjelölt helyszínen – a sértett lakásán – jogellenes cselekményt követtek el.

A Btk. 370. § (3) bekezdése szerint amennyiben a kisebb értékre elkövetett lopást a (2) bekezdés *ba)–be)* pontjában meghatározott valamely módon követik el – ezen alpontok közül a rendőrség a *be)* alpontra hivatkozott: azaz egy vagy több közokirat, magánokirat vagy készpénz-helyettesítő fizetési eszköz egyidejű elvételével követik el –, a büntetés büntett miatt három évig terjedő szabadságvesztés.

A Testület ezen a ponton utal töretlen gyakorlatára, amely szerint a szabálysértési és bűncselekményi tényállásszerűséget kizárólag a rendőri intézkedés jogalapja szempontjából vizsgálja. Az Rtv.-ben rögzített hatásköri szabályok szerint ugyanis a Testület nem veheti át a szabálysértési vagy nyomozó hatóság szerepét, azonban ha nem végezné el a rendőri intézkedés alapjául szolgáló cselekmény értékelését – olyan esetekben, amikor a rendőrség az intézkedés alapjaként szabálysértés vagy bűncselekmény gyanújára hivatkozik –, az alapjogkorlátozás vizsgálata üresedne ki. A fentiek alapján a Testület azt vizsgálta, hogy a szabálysértés, illetve bűncselekmény elkövetésének *az adott intézkedéshez szükséges* fokú gyanúja fennállt-e.

A Testület megítélése szerint a feljelentés alapján felmerülhetett annak a gyanúja, hogy a panaszos a fent idézett – a Btk. 370. § szerinti – jogellenes cselekményt elkövette. Ez az Rtv. 13. §-a értelmében rendőri beavatkozást tett szükségessé, intézkedési kötelezettséget keletkeztetett, ezért a Testület megállapította, hogy a panaszos intézkedés alá vonásával nem sérült a tisztességes eljáráshoz fűződő joga.

2) A Testület ezt követően a panaszos előállításának jogszerűségét vizsgálta meg.

a) A rendőrségi iratok tanúsága szerint a panaszost az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja alapján állították elő.

Az idézett rendelkezés szerint a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható.

A Testület a rendőrségi hivatkozás alapján tehát azt vizsgálta, hogy fennállt-e a gyanúja annak, hogy a panaszos bűncselekményt követhetett el. A megjelölt előállítási okkal kapcsolatban újfent szükséges rögzíteni, hogy az Rtv. 92. § (1) bekezdése szerint a büntetőjogi felelősség vizsgálata nem tartozik a Testület hatáskörébe.

A Testület ismét utal korábbiakban hivatkozott gyakorlatára, miszerint ha a rendőrség az Rtv. szerinti rendőri fellépés mögöttes jogalapjaként egy Rtv.-n kívüli jogszabályban meghatározott tényállás tekintetében fennálló gyanúokra (pl. bűncselekmény vagy szabálysértés gyanújára) hivatkozik, a Testület – az adott cselekményért egyébként fennálló szabálysértési vagy büntetőjogi felelősség kérdésében való állásfoglalás nélkül – vizsgálja, hogy az adott esetben fennállt-e olyan fokú gyanú, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra. A Testület fontosnak tartja hangsúlyozni: nem abban a kérdésben foglal állást, hogy a panaszos elkövetette-e a bűncselekményt vagy sem, hanem abban, hogy *az adott helyen és időben rendelkezésére álló adatok alapján* a rendőr gondolhatta-e azt, hogy panaszossal szemben felmerül a bűncselekmény elkövetésének – a megalapozott gyanú szintjénél alacsonyabb fokú – gyanúja. (Amennyiben igen, úgy a rendőri intézkedés akkor is jogszerű lehet, ha utóbb a nyomozás azt állapítja meg, hogy az érintett nem követett el bűncselekményt, vagy a bűncselekmény elkövetése nem bizonyítható. Ezért a bűncselekmény gyanújának, mint előállítási oknak a fennállása nem is vonja maga után minden esetben kötelező jelleggel azt, hogy azt a személyt, akit ezen előállítási ok alapján vonnak intézkedés alá, meg is gyanúsítsák valamilyen bűncselekmény elkövetésével.)

A Testület álláspontja szerint a rendőrségi iratokban (feljelentés) részletezett körülmények alapján a panaszossal szemben az intézkedés időpontjában a bűncselekmény elkövetésének *előállításhoz szükséges mértékű egyszerű gyanúja* fennállt.

A fentiek alapján a Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy az előállítás jogalapja tekintetében a panaszos személyi szabadsághoz való jogát nem érte sérelem.

b) Tekintettel arra, hogy az Rtv. 33. § (2) bekezdésében meghatározott előállítási okok nem kötelező jelleggel írják elő az előállítást, hanem mérlegelési jogot engednek az intézkedő rendőrnek, hogy valóban szükséges-e annak foganatosítása továbbá intézkedések lefolytatása céljából; ezért a Testület vizsgálta, hogy az előállítás arányos volt-e az intézkedéssel elérni kívánt céllal.

Azon kérdés megítéléséhez, hogy a rendőrség megalapozottan döntött-e a panaszos előállítása mellett, az Rtv. 15. §-ában előírt arányossági követelmény ad eligazítást. A rendelkezés értelmében „a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával”, továbbá „több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség

biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár”.

Az arányosság megítélésekor tehát a Testületnek azt kellett figyelembe vennie, hogy volt-e az előállításnak olyan célja, amely csak a személyi szabadság korlátozásával volt elérhető.

Erre a kérdésre a Testület igennel felelt. Igaz, hogy a panaszost nem gyanúsítottként hallgatták ki, hanem az intézkedés célja az volt, hogy tanúként kihallgassák. A Testület álláspontja szerint az adott pillanatban rendelkezésre álló információk alapján a tanúkihallgatás nélkül nem volt kizárható a panaszosnak és a kollégájának a részvétele a bűncselekményben, vagy, hogy esetleg nem volt besurranó társuk. A Testület szerint a tanúvallomások tartalma és azok egybevetése alapján volt eldönthető, szükséges-e további intézkedés (gyanúsított ki hallgatás) az ügyben. A Testület elfogadta azon rendőrségi álláspontot, az idézés lassú és körülményes volta az eljárás eredményességét veszélyeztette volna. Megjegyzi a Testület, hogy az a tény, hogy utóbb mégsem fogatosítottak esetlegesen bizonyos eljárási cselekményeket, és hogy a kihallgatások eredménye és a beszerzett bizonyítékok alapján nem volt meg a panaszosossal szemben a gyanúsításhoz szükséges mértékű gyanú, nem teszi utólag jogszerűtlenné és aránytalanná az előállítást.

Az előállítást a Testület mindezek alapján arányosnak találta, ezért megállapította, hogy az a panaszos személyes szabadsághoz való alapvető jogát nem sértette

c) A Testület ezt követően azt értékelte, hogy a panaszos előállításának időtartama a jogszabályi előírásoknak és az arányosság követelményének megfelelt-e.

Az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdése tartalmazza az előállítás időtartamára vonatkozó rendelkezéseket. Ennek értelmében a személyi szabadság csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozható. Ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal, 4 órával meghosszabbíthatja, amennyiben ez indokolt és az előállítás célja még nem valósult meg. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés *kezdetétől* kell számítani.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése főszabályként a „szükséges” időt jelöli meg és csak végső korlátként, határozza meg a 8 órás (illetve indokolt esetben, külön alaki feltételek mellett a további 4 órás) időtartamot. Felhívja a Testület a figyelmet az előállítás intézményének a személyi szabadságot súlyosan korlátozó jellegére, amelyre értelemszerűen vonatkozik az Rtv. 15. § (1) bekezdésében meghatározott azon általános arányossági követelmény is, mely szerint „a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával”.

A rendelkezésre álló információk szerint a panaszos előállítása 9 óra 20 perctől 12 óra 25 percig tartott. Ezen időtartamon belül a rendőrségi iratokban részletezett körülmények alapján a Testület a következő idővonalat állította fel. A rendőrök 9 óra 20 órakor érkeztek meg a helyszínre, ahonnan egyből a rendőrkapitányság épületéhez indultak. A panaszost 9 óra 35 perctől 10 óra 15 percig előállítóba helyezték. A kihallgatását végző Sz. R. r. hadnagy hozta ki a panaszost az előállítóba, majd 10 óra 23 perckor megkezdődött a panaszos tanúkénti kihallgatása, amely az erről szóló jegyzőkönyv szerint 12 óra 15 perckor zárult le.

A Testület álláspontja szerint az előállítás 3 órás hossza ellenére nem tekinthető a panaszos szabadsága aránytalan korlátozásának, mivel azt az elvégzett eljárási cselekmények indokolták. (Ezen időtartamon belül a panaszos kollégáját hallgatták meg, akinek vallomása szintén kulcsfontosságú volt.)

A Testület ezért arra a megállapításra jutott, hogy **az előállítás időtartama miatt sem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga.**

d) A Testület vizsgálta, közölték-e a rendőrök a panaszossal a helyszínen az intézkedés tényét és célját.

A beadvány szerint a rendőrök mindössze annyit közöltek intézkedésük okaként, hogy rákérdeztek, hogy „ugye tudják, miért vannak itt”, illetve annyit mondtak, hogy a panaszosnak és kollégájának velük kell mennie a rendőrkapitányságra.

Az Rtv. 20. §-ának (2) bekezdése szerint a rendőr az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor – köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni.

Az Rtv. 33. § (4) bekezdése előírja, hogy az előállítottat szóban vagy írásban az előállítás okáról tájékoztatni kell, és az előállítás időtartamáról részére igazolást kell kiállítani.

Az előállítás végrehajtásáról szóló jelentés röviden annyit tartalmazott e panaszellemmel kapcsolatban, hogy az előállítás okáról a tájékoztató, valamint az előállítás idejéről szóló igazolás kiadásra került

A kiegészítő rendőri jelentések ezt a panaszosi állítást cáfolták és arról adtak számot, hogy K. J. c. r. törzsőrmester közölte az intézkedés alá vont személyekkel, hogy honnan érkeztek, mindannyian felmutatták szolgálati igazolványukat, közölték nevüket, rendfokozatukat, valamint az intézkedés célját, azaz, hogy a rendelkezésre álló információk alapján bűncselekmény elkövetésével gyanúsíthatóak, ezért előállítják őket a rendőrkapitányságra.

Mivel a Testületnek nem áll rendelkezésre az ellentét feloldására alkalmas bizonyíték, így nem lehetett feloldani a tájékoztatás elhangzására vonatkozó ellentmondást, **ezért Testület a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő jogának sérelmének meg nem állapíthatóságáról döntött.**

3) Ezt követően a Testület a telefonhasználat korlátozásra vonatkozó panaszosi kifogást vonta vizsgálatának körébe.

Az Rtv. 17. § (1) bekezdése szerint a rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok sérthetetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja.

Az értesítésekkel összefüggésben az Rtv. 18. §-ának (1) bekezdése szerint a fogvatartott részére biztosítani kell a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, *feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját.* Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e jogával élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőrséget terheli. Ezen

törvényhely kötelezően előírja tehát, hogy – az Rtv. 97. §-a h) pontja szerinti – fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját.

A Testület a mobiltelefonokkal kapcsolatos rendőrségi gyakorlatot a rendelkezések összeolvasása alapján a következőképpen értékeli. Olyan esetekben, amikor a rendőri intézkedés célját veszélyezteti, ha az intézkedés alá vont személy mobiltelefonon ellenőrizetlenül lép kapcsolatba valakivel (pl. nem zárható ki, hogy bűntársát értesíti a gyanú szerint tetten ért elkövető), úgy az Rtv. 17. § (1) bekezdése és 13. § (3) bekezdése kellő jogalapot biztosít a rendőrnek a telefon – mint az intézkedés eredményes végrehajtását akadályozó tárgy– elvételére. (A Testület korábbi állásfoglalásaiban azt is kifejtette, hogy amennyiben a rendőrség nem jelöl meg konkrét indokot, ami megjelölné, hogy a telefonálás pontosan mivel és mennyiben veszélyeztette az intézkedés eredményes végrehajtását, akkor ezt az általános hivatkozást nem áll módjában elfogadni.) Ha pedig ilyen körülmény az adott helyzetben nem áll fent, úgy a mobiltelefon használatának korlátozásának nincsen jogalapja.

A rendőrségi iratok tanúsága szerint a panaszos számára azért nem biztosították azt a jogát, hogy telefonálhasson, mert a nyomozati cselekmények végrehajtása érdekében az összebeszélés megakadályozása miatt szükséges volt a panaszos telefonbeszélgetéseinek megakadályozása.

A Testület a rendőrség nyomozás érdekeire történő hivatkozását jelen esetben elfogadta, mivel a rendőr nem tudta ellenőrzése alá vonni a panaszos telefonálását: nem tudhatta, hogy a panaszos valójában kivel kíván kapcsolatba lépni.

Fentiekkel összefüggésben a Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy a telefonhasználat korlátozásával összefüggésben nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő joga.

4) Végezetül a Testület megvizsgálta a kiértesítéssel kapcsolatos panaszosi kifogást.

A beadvány szerint a panaszos nem értesíthette előállításáról terhes feleségét.

Az Rtv. 18. §-ának (1) bekezdése szerint a fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e jogával élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőrséget terheli.

Az Rtv. 97. § (1) bekezdés h) pontja alapján a fogvatartott az, akit törvény, illetőleg törvény alapján kiadott hatósági határozat alapján a szabad mozgáshoz és tartózkodási hely szabad megválasztásához való jogában korlátoznak (örizetbe vett, előzetesen letartóztatott, közbiztonsági őrizetben lévő, elfogott és előállított, elővezetett).

A rendőrség az előállítás során kitöltésre kerülő nyilatkozattal igazolta, hogy a panaszos nem kérte hozzátartozó/képviselő kiértesítését. A kitöltött lap alapján ugyanakkor nem szerepel pontosan, hogy a panaszos a nyilatkozatokat hány óra hány perckor tette, így a Testület nem tudta kizárni, hogy a panaszos korábban valóban kérte a felesége kiértesítését. (A Testület előtt ismert az a rendőrségi gyakorlat, hogy az előállítással kapcsolatos nyilatkozatokat csak közvetlenül az intézkedés alá vont szabadítása előtt töltik ki.)

A Testület a panaszos és a rendőrök állításai között feszülő ellentmondást a hozzátartozó kiértékelése tekintetében nem tudta feloldani, ugyanakkor a rendelkezésre álló rendőrségi dokumentációra támaszkodva úgy foglalt úgy foglalt állást, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogát sérelem érte a nem kellően pontos (hiányos) dokumentálás miatt.

A Testület szintén ismeri az erre vonatkozó rendőrségi álláspontot, megjegyzi, hogy e körülményt a panaszos ugyan nem sérelmezte kifejezetten, de a kiértékelésre vonatkozó, határozottan kifogásolt panaszlevelet egyértelműen cáfolhatta volna a pontos dokumentáció.

V.

A Testület az ügy gondos mérlegelése alapján arra a következtetésre jutott, hogy a rendőrök indokoltan vonták intézkedés alá a panaszost, akinek előállítása jogszerűen történt. A Testület vizsgálata során az előállítás időtartamát és az intézkedés alatti telefonhasználat korlátozását is arányosnak találta, ezzel kapcsolatban szintén megállapította, hogy ezzel összefüggésben sem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga. Az előállítás okának közlésével kapcsolatban az egymásnak ellentmondó nyilatkozatok miatt a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő jogának sérelme nem volt megállapítható. Ugyanakkor a Testület megállapította a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő jogának csekély fokú sérelmét azzal összefüggésben, hogy az előállításra vonatkozó panaszosi nyilatkozatokra vonatkozó pontos dokumentáció hiánya miatt a kiértékelésre vonatkozó panaszosi kifogás nem volt megállapítható.

Mindezekre tekintettel a Testület állásfoglalását a rendelkező részben foglaltak szerint alakította ki, és az Rtv. 93. §-ának (2) bekezdése szerint a panasz eljárás megszüntetéséről döntött.

Budapest, 2017. november 9.

Dr. Lukács Tamás
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
előadó testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag